

ҮБЭЛДӨӨ

Катя пеэшэнэйнгээ урда модон хандали дээрэ нуужа байба. Үбдэг дээрэнь дулаанаар хубсалүүлхан куклань унтаж хэбтэнэ. Катя тэрэнээ аргааханаар бүүбэйлнэ:

– Ши, Матрёшенька, бү уйла даа. Би шамдаа халааша абажа үгэхэб даа...

Гэнтэ кухни соохи сонхыень хэншьеб тоншоод абаба. Катя харайжа бодоод, хэнэй тоншоһые харахаа кухни руугаа гүйжэ ошобо. Шэлдэхи һаруул хайланхайгаар шагааж хараба: үбсүү сагаан шаазгай ниилүүртэй хүрээ модон дээрэ нуугаад, хара хушугаараа шэл тос-тос гүүлэжэ байба. Бүри намар, сонхоо нуулгахадаа, найхан байхынь тула эжынь хоёр рамын хоорондо улаан рябина жэмэс хэнэн байгаа. Энэ тэс модыень шаазгай харажархёод, шэл тоншожо, ойлгожо ядана: юун гээшэб? Тэс модон хамар доронь байна, теэд яшье абтанагүй.

– Андрейка, Андрейка! – гэжэ Катя ахаяа дуудаба. Андрейка дурата дурагүй ерэжэ, сонхоор хараба. – Эдихэ юумэ эрижэ байна, – гэжэ хэлэбэ, – мүнөө шубууд үлэн хоһон ха юм.

Андрейка таг дээгүүрээ һабардаад, нэгэ хэршэдэһэн өөхэ отолжо абаад, оодон дэгэлээ хэдэржэ, газаашаа гараба. Катя мүн хойноһоонь гаралсаба. Газаа сэлмэг аад, ехэ хүйтэн байгаа. Хуһанууд, саахар адхаатай юм шэнги, бурзан сагаанууд зогсожо байбад, мүлһэтэшэһэн гэшүүһэдынь хүнгэрэгүүд хүрэтэр шахуу һанжалдажа, һалхинда аргааханаар хахиналдан байба. Палисадник соохи сирениин бүлэнсэг эшэ саһанда дарагдан, бүри набтайн нуушан байгаа.

Андрейка хашаагайнгаа дунда, хуһанай тэндэ зогсоод, хармаан сооһоо бүхэ ниткэ гаргажа, монсогорхон өөхээ гэшүүһэндэ үлгэжэрхибэ. Тиигээд гэртээ гүйжэ орошобо, харин Катя гэшүүр дээрэ байжал байгаад, монсогор шарахан өөхэ хаража, бодоно: шаазгай хэзээ ерэхэ ааб?

Тээд шаазгай ерэбэгүй.

Харин хуһанай нэгэ гэшүүһэн хүдэлөөд абаба. Тэрээнһээ зааханаар саһан бударан унажа, шуран хүхэ буха өөхэндэ эрбэгэд ниидээд ерэбэ. Хойноһоонь нүгөөдэнь, гурбадахинь ерэбэ, тээд улаан зана шубуухай хажуу тээшээ холодон ниидэбэ: тэрэ шубуухай өөхэ эдидэггүй, гансал тарья ба үрэ эдидэг юм. Тээд модоной борбоосгой ба далитай үрэнүүд – булга мүнөө адаалхай хюрууда бүтүүрэн бүрхөөгдэнхэй байна.

– Хүлээ, бү ниидэжэ ябаша! – гэжэ зана шубуухайда Катя хэлэбэ.

Гэртээ гүйжэ ороод, бутаруухай суглуулан абажа, саһан дээгүүр тараан хаяжархиба:

– Энэ шамда! Эди даа, зана шубуухайхан.

Хашаагай үүдэн хахинаадхиба. Хашаа руу эхэнь, хүгшэн абань орожо ерэбэд. Хүгшэн абынь бүһэдэ хүхэ хабшуулаатай. Эхынь мүрэ дээрэ нимгэн хүхэбтэр хюрөө нахилзан ханхинасагаана. Тэдэ хоёр ойһоо ерэнэн байгаа.

– Эдээлүүлэ, эдээлүүлэ эдэниие, басаган, – гэжэ эжынь энеэбхилнэ, – эдэшни шамда үритэй үлэхэгүй даа.

Хүгшэн абань хэлэбэ:

– Гэртээ гүйжэ ороод, ашахан, стол дээрээ эдээгээ табил даа – бидэ баһа эдээлхээр болообди!